

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/163/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116218618
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8116218618.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Klenovej PhD. a JUDr. Moniky Juskovej v spore žalobcu: TELERVIS PLUS a.s., IČO: 35 717 769, so sídlom Staré Grunty 7, 841 04 Bratislava, právne zastúpený JUDr. Alanom Strelákom, advokátom, so sídlom Šoltésovej 14, Bratislava, proti žalovaným: 1/ Z. O., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom Z. XXXX/XX, XXX XX S., 2/ K. O., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom Z. XXXX/XX, XXXXX S., o zaplatenie 1.022,- € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 8Csp/69/2016-62 zo dňa 23.06.2017 v spojení s dopĺňacím rozsudkom č.k. 8Csp/69/2016-74 zo dňa 13.09.2017 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok č.k. 8Csp 69/2016-62 zo dňa 23.6.2017 v spojení s dopĺňacím rozsudkom č.k. 8Csp 69/2016-74 zo dňa 13.9.2017 vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a súvisiaci výrok o trovách konania.

Žalovaným priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

O výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom č.k. 8Csp/69/2016-62 zo dňa 23.06.2017 v spojení s dopĺňacím rozsudkom 8Csp/69/2016-74 zo dňa 13.09.2017 Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol: „Žalovaní v 1. a 2. rade sú p o v i n n í zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 646,- € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 646,- € od 7.5.2015 do zaplatenia a to všetko v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu zamieťa.

Žalobca m á voči žalovaným v 1. a .2 rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 26%.“

Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 1 až 3, § 52a ods. 1 a 2, § 39, § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 261 ods. 6 písm. d), § 497 Obchodného zákonníka, § 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. b) , d) a e) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 3 nar. vlády SR š. 87/1995 Z.z..

V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 16.9.2016 domáhal, aby súd uložil žalovaným v 1. a 2. rade povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.022,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.022,- eur od 20.4.2015 až do zaplatenia, a náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia.

Žalobca ako veriteľ a žalovaní ako dlžníci uzavreli dňa 31.10.2014 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere číslo K520143104, na základe ktorej bol žalovaným poskytnutý úver vo výške 800,- eur za celkový úrok vo výške 20 % z istiny. Za poskytnutie úveru si žalobca účtoval „servisný poplatok“ vo výške 9 % z istiny. Žalovaní sa zaviazali uhradiť žalobcovi istinu vo výške 800,- eur, kapitalizovaný úrok vo výške 160,-

eur a servisný poplatok vo výške 72,- eur, a to v 13. mesačných splátkach. Prvé 3 mesačné splátky vo výške 4,- eurá, ako splátku úroku a ďalších 10 mesačných splátok vo výške 102,- eur (z toho istina vo výške 78,43 %, úrok vo výške 14,51 % a servisný poplatok vo výške 7,06 % z každej jednotlivéj splátky). Prvá splátka bola splatná v 10. deň po uzatvorení zmluvy, každá ďalšia splátka až do úplného zaplataenia bola splatná v 30. deň po splatnosti predchádzajúcej splátky. RPMN, t.j. ročná percentuálna miera nákladov, ku dňu podpisu zmluvy predstavovala 50,22 %. Priemerná ročná percentuálna miera nákladov bola ku dňu podpisu zmluvy vo výške 44,06 %. Konečná splatnosť úveru bola podľa čl. III. bod 2 dohodnutá na 380. deň po uzatvorení zmluvy. Doba trvania úveru je určená od uzatvorenia zmluvy o úvere do konečnej splatnosti úveru.

Žalovaná v 2. rade toho istého dňa, t.j. 31.10.2014, uzavrela Zmluvu o poskytovaní finančných služieb, predmetom ktorej bolo poskytovanie finančných služieb a to: a/ výber a doručenie finančných prostriedkov prijímateľovi pri poskytnutí úveru veriteľom, a to na základe Príkazu na úhradu, ktorý tvorí neoddeliteľnú súčasť tejto zmluvy; b/ osobné inkaso platieb splátok úveru od prijímateľa a následné doručenie príslušnému veriteľovi na základe Príkazu na úhradu, ktorý tvorí neoddeliteľnú súčasť tejto zmluvy.

Výzvou zo dňa 17.4.2015, odovzdanou na poštovú prepravu dňa 20.4.2015, čo žalobca preukázal poštovým podacím hárkom, boli žalovaní vyzvaní na úhradu dlžnej sumy po splatnosti vo výške 206,- eur. Zároveň boli upozornení na možnosť straty výhody splátok po uplynutí 15 dňovej lehoty, ak nevykoná bezodkladnú úhradu dlhu.

Oznámením o zosplatnení záväzku zo dňa 22.5.2015, žalobca oznámil žalovaným v 1. a 2. rade zosplatnenie úveru z dôvodu omeškania s jeho splácaním. Žalovaných zároveň vyzval na úhradu dlžnej istiny, vrátane úroku, zmluvnej odmeny a nákladov na vymáhanie, v celkovej výške 1.022,- eur. Výzva bola odovzdaná na poštovú prepravu, ako doporučený list, dňa 25.5.2015, čo preukázal žalobca podacím hárkom.

Z knihy splátok spoločnosti FINWAY SK, s.r.o. súd zistil, že zo strany žalovaných bola na finančné služby uhradená suma vo výške 144,- eur (10,- € + 134,- € - splátka), pričom zostatok činil 268,- eur. Z uvedenej knihy vyplýva, že na samotný úver bola poukázaná čiastka vo výške 4,- eur. Z amortizačnej tabuľky však vyplýva, že zo strany žalovaných bola na predmetný úver uhradená suma vo výške 10,- eur.

V zmluve nie je dostatočne určitým spôsobom uvedená konečná splatnosť úveru a taktiež žalobca v zmluve neuviedol správny údaj o RPMN. Konečná splatnosť úveru je uvedená len ako „380. deň po uzatvorení zmluvy“, pričom tento údaj je uvedený pomerne neprehľadným spôsobom. Okrem toho takto uvedený údaj o termíne konečnej splatnosti úveru súd nepovažuje za riadny údaj o konečnej splatnosti úveru, pretože takýto údaj neposkytuje spotrebiteľovi dostatočne jasný a konkrétny údaj o tom, kedy nastane konečná splatnosť úveru. Žalobcovi nič nebránilo, aby v zmluve uviedol presný dátum konečnej splatnosti úveru. V zmluve je tiež uvedená nesprávne uvedená výška RPMN v neprospech spotrebiteľa. Výška RPMN je určená pri splatnosti 13. mesiacov 50,22 %, v skutočnosti však RPMN predstavuje 57,40 % (www.openiazoch.zoznam.sk <<http://www.openiazoch.zoznam.sk>>). Zmluva o úvere neobsahuje ani úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, čo je náležitosť vyžadovaná § 9 ods. 2 písm. i/ zákona č. 129/2010 Z.z., ktorou sa podľa § 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z. rozumie úroková sadzba stanovená na ročnej báze. Zmluva obsahuje len tzv. fixnú úrokovú sadzbu (v zmluve uvedená sumou 20 % z istiny) definovanú § 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z., ktorá však nie je podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. i/ zákona. Podstatnou zákonnou náležitosťou a rozhodujúcim ukazovateľom pre spotrebiteľa je práve úroková sadzba úveru definovaná v § 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z. ako úroková sadzba stanovená na ročnej báze, ktorá má pre spotrebiteľa oveľa väčšiu vypovedaciu (a porovnávaciu) hodnotu ako tzv. fixná sadzba, ktorá je stanovená za celé obdobie predpokladaného trvania záväzku. Taktiež bolo v konaní preukázané, že žalovaným bol úver poskytnutý v hotovosti a nie bezhotovostne. Vzhľadom k týmto nedostatkom je potrebné zmluvu považovať za bezúročnú a bez poplatkov v súlade s ust. § 11 ods. 1 písm. b/, písm. d/ a písm. e/ zákona č. 129/2010 Z.z.. Z toho vyplýva, že žalovaní sú povinní zaplatiť žalobcovi len to, čo im bolo poskytnuté.

Súd sa prejudiciálne zaoberal tiež platnosťou Zmluvy o poskytovaní finančných služieb uzatvorenej podľa § 51 Občianskeho zákonníka, t.j. tzv. „zmluvy o domácom servise“, súvisiacej s predmetnou zmluvou o spotrebiteľskom úvere, keďže na základe nej žalovaní platili poplatky, ktoré by bez uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere inak neplatili. Predmetnú zmluvu síce podpísal aj žalovaný v 1. rade, no v záhlaví zmluvy sú uvedené identifikačné údaje len žalovanej v 2. rade. Uvedenú zmluvu súd vyhodnotil ako absolútne neplatný právny úkon podľa § 39 OZ a na zaplataenie dlhu zo zmluvy o úvere zohľadnil všetky platby žalovaných, ktoré uhradili „na domáci servis“. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že zmluva o domácom servise bola uzatvorená spolu so zmluvou o úvere a predmetom tejto zmluvy mala byť „služba“ žalobcu spočívajúca vo výbere a doručení finančných prostriedkov prijímateľovi (dlžníkovi) pri poskytnutí úveru veriteľom a v osobnom inkase platieb splátok úveru od prijímateľa a ich následne

doručenie veriteľovi. Z toho je zrejmé, že bola uzatvorená výlučne v súvislosti so zmluvou o úvere, čo potvrdila aj svedkyňa, ktorá uviedla, že uzatvorenie takejto zmluvy bolo povinné v prípade, ak klienti majú finančné prostriedky ihneď k dispozícii, a taktiež aj zánik tejto zmluvy bol viazaný na zánik záväzku zo zmluvy o úvere (čl. III Zmluvy o domácom servise v spojení s čl. I). Okrem toho samotný Príkaz na úhradu sa odvoláva na zmluvu o úvere č. K520143104. Preto ide o zmluvu závislú na úverovej zmluve. Vzájomná spojitosť obidvoch zmlúv vyplýva aj z toho, že prvé 3 mesačné splátky podľa čl. II zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo výške 4,- eur boli znížené práve z dôvodu vykonania splátky odmeny za službu vo výške 134,- eur na základe zmluvy o poskytnutí domáceho servisu. Cena za domáci servis predstavuje viac ako 50 % poskytnutého úveru (istiny úveru) a odplatu dojednanú v zmluve o úvere v celkovej výške 232,- eur navyšuje o ďalších 412,- eur, t.j. takmer o 100 %. Dojednaná výška odmeny je neprimeraná nielen voči tomu, čo malo byť predmetom plnenia podľa zmluvy o domácom servise, ale aj vo vzťahu k poskytnutému úveru. Tento „servis“ je však viac v prospech veriteľa ako dlžníka. Dlžník by nemal platiť za to, že si veriteľ znižuje riziko nezaplatenia splátok tým, že ich vyberá v hotovosti. Preberanie splátok ani nie je úkonom, ktorý by mohol mať charakter zvláštnej osobitnej spoplatňovanej služby. Podľa názoru súdu, skutočným účelom predmetnej zmluvy o domácom servise je takýmto spôsobom navýšiť odplatu za poskytnutý úver tak, aby táto suma nebola uvedená v úverovej zmluve. Týmto postupom žalobca dosahuje to, že odplata za domáci servis sa nezapočítava do výpočtu RPMN v úverovej zmluve. Týmto spôsobom dochádza k obchádzaniu zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a pôžičkách ako aj ust. § 53 ods. 6 OZ, čo má s poukazom na ust. § 39 OZ za následok absolútnu neplatnosť zmluvy o domácom servise pre obchádzanie zákona a tiež aj pre rozpor s dobrými mravmi (viď rozsudok KS Nitra, sp.zn. 6Co/522/2015, rozsudok KS Žilina sp.zn. 7Co250/2016, rozsudok KS Žilina sp.zn. 8Co/187/2016). Plnenia, ktoré podľa názoru žalobcu, mali byť započítané na plnenie zo zmluvy o poskytnutí domáceho servisu, sú plneniami súvisiacimi s poskytnutým úverom, preto ich bolo nutné zahrnúť do sumy, ktorú žalovaní uhradili na splatenie úveru. Zmluva o spotrebiteľskom úvere je bezúročná a bez poplatkov. Žalobcovi preto vznikol nárok na vrátenie len tých finančných prostriedkov, ktoré žalovaným reálne poskytol. V danom prípade nebolo sporné, že žalobca poskytol žalovaným sumu 800,- eur, pričom žalovaní doposiaľ zaplatili sumu 154,- eur (144,- € + 10,- €), zostáva im teda uhradiť sumu 646,- eur (800,- € - 154,- €). Súd teda plnenie z neplatnej vzájomne závislej zmluvy o domácom servise v sume 154,- eur s poukazom na vyššie uvedené započítal na plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. O trovách konania rozhodol podľa § 261 ods. 2. § 255 ods. 2 CSP.

2. Proti rozsudku, a to proti zamietavému výroku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Namietal, že termín konečnej splatnosti je jednoznačne uvedený v čl. III bod 2 zmluvy. Právna úprava jednoznačne neustanovuje, akým spôsobom má byť termín konečnej splatnosti špecifikovaný. Vnútroštátna právna úprava nevyhovuje požiadavke čl. 10 smernice európskeho parlamentu a rady 2008/48/ES, ktorý stanovuje požiadavky na náležitosti zmluvy o úvere, keďže takúto náležitosť zmluvy nepozná a hlavne nezakotvuje. V tomto smere poukázal na rozhodnutie SD EÚ vo veci C-42/15. Žalovaný hodnotu RPMN vypočítal na základe rovnice podľa zákona č. 129/2010 Z.z.. Po dosadení uvedených vstupných údajov v zmysle dohodnutých zmluvných podmienok a v súlade s požiadavkou zákona č. 129/2010 Z.z. ohľadom výpočtu RPMN vyplýva, že uvedená RPMN v hodnote 50,22 % je správna. Mechanizmus výpočet RPMN súdom prvej inštancie nezohľadňuje rôzne výšky splátok, ich splatnosť a pod.. V zmluve je jednoznačne uvedená aj úroková sadzba. Ustanovenie § 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. je špeciálnym ustanovením k ust. § 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z., ktoré umožňuje uvádzať v zmluve aj úrokovú sadzbu vyjadrenú fixným percentom na celú dĺžku trvania zmluvy. Žalovaný uzatvoril zmluvu o poskytovaní finančných služieb s tretím subjektom, spoločnosťou FINWAY, s.r.o.. Tento záväzkový vzťah teda nemá so žalobcom čo dočinenia. Išlo o zmluvnú voľnosť žalovaného a tretieho subjektu. Súd žalobcovi pripisuje zodpovednosť za takýto právny vzťah, čo je nepripustné. Nie je zrejmé, ako zmluvu súd posudzoval, keď v odôvodnení uviedol, že ide o službu „domáci servis“, pričom zmluva o poskytovaní finančných služieb v žiadnom zo svojich ustanovení takéto označenie neobsahuje. Žalobca uzatvoril zmluvu o spotrebiteľskom úvere prostredníctvom svojho viazaného finančného agenta. Žalobca nemôže živnostníkovi obmedziť jeho právo, dokonca ústavné právo na podnikanie, a preto finančný agent mohol mať záväzkový vzťah s tretím subjektom, ktorý tiež pravdepodobne zastupoval. Žalobca a žalovaný sa v zmluve o spotrebiteľskom úvere vôbec nedohodli, akým spôsobom budú vykonávané úhrady. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie a žalobcovi prizná náhradu trov konania.

3. Žalovaní sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrili.

4. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) preskúmal rozsudok v napadnutom rozsahu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v súlade s § 379 a § 380 CSP v spojení s § 470 ods. 1 a 2 CSP, bez nariadenia pojednávania, pričom dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená medzi stranami sporu dňa 31.10.2014 je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle Občianskeho zákonníka (§ 52 a nasl.), nakoľko žalobca vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaní sú spotrebiteľia, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Zmluva o úvere zároveň predstavuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZoSP“)

Zákon o spotrebiteľských úveroch v § 9 ods. 2 presne definuje, aké náležitosti, okrem všeobecných (§ 43 Občianskeho zákonníka), musí spotrebiteľská zmluva obsahovať. Zmyslom zákonnej úpravy o spotrebiteľských úveroch je ochrana záujmov spotrebiteľa. Účelom uvádzania zákonom stanovených náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere je zabezpečiť spotrebiteľovi dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú.

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o absencii obligatórnej náležitosti zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. i) ZoSP, teda úrokovej sadzby. Je potrebné prisvedčiť tvrdeniu žalobcu, že ZoSP podľa § 2 písm. j) umožňuje uviesť v zmluve úrokovú sadzbu ako fixnú alebo variabilnú percento. Je zrejmé, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 21.10.2014 je úroková sadzba stanovená fixne - 20 % z istiny za celé obdobie trvania zmluvy. Úroková sadzba uvedená v zmluve však nezodpovedá požiadavke vyplývajúcej z § 2 písm. j) v spojení s § 9 ods. 2 písm. i), keďže nie je určená na ročnom základe, ale na základe presahujúcom ročné obdobie, keďže v zmysle zmluvy mal zmluvný vzťah trvať dlhšie než 1 rok. Nesprávne uvedená výška úrokovej sadzby má rovnaké následky, ako keby v zmluve nebola uvedená vôbec, nakoľko spotrebiteľovi neposkytuje správnu, jednu zo základných informácií týkajúcich sa zmluvného vzťahu.

V zmluve sa ďalej uvádza, že konečnou splatnosťou úveru je 380. deň po uzatvorení zmluvy, avšak významom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) ZoSP je, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy presne informovaný, v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti vyplývajúce zo zmluvy bez toho, aby bol odkázaný na komplikovaný výpočet na základe odkazu uvedeného v súvislom texte zmluvných podmienok. Preto je nutné, aby dodávateľ v zmluve časovo (dátumovo) špecifikoval konečnú splatnosť úveru. Uvedenému zodpovedá aj gramatický výklad, keď ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) rozlišuje „dobu trvania zmluvy“ a „termín konečnej splatnosti“.

Pre záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru postačuje absencia čo i len jednej náležitosti vymedzenej v ust. § 11 ods. 1 písm. b) ZoSP. Za tohto stavu je záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru správny.

5. Pokiaľ súd prvej inštancie vyhodnocoval platnosť zmluvy o poskytovaní finančných služieb, nemožno mať pochybnosti o tom, že išlo o zmluvu uzatvorenú dňa 31.10.2014 (t.j. v rovnaký deň ako zmluva o spotrebiteľskom úvere), na základe ktorej mala byť žalovaným poskytnutá služba spočívajúca vo výbere a doručení finančných prostriedkov, osobné inkaso platieb splátok úveru a vedenie a evidencia splátok podľa splátkového kalendára (súdom prvej inštancie označená služba ako „domáci servis“). Žalobca poukázal na skutočnosť, že predmetnú zmluvu so žalovanými uzatvoril tretí subjekt. Uvedené nemožno poprieť, nakoľko zo zmluvy o poskytnutí finančných služieb vyplýva, že žalovaní túto zmluvu uzatvorili so spoločnosťou FINWAY SK, s.r.o..

Vo vzťahu k zmluve o poskytovaní finančných služieb uzatvorenej so spoločnosťou FINWAY SK s.r.o. odvolací poukazuje na závery Krajského súdu v Prešove vyslovené v rozsudku č.k. 14Co/28/2017-78 zo dňa 14.12.2017 vo veci žalobcu, v zmysle ktorých: „Zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 4.12.2015 je zrejmé, že žalobcom poskytnutá suma vo výške 500,- eur mala byť vyplatená na účet K., ktorý je vedený na spoločnosť FINWAY SK, s.r.o. a na tento účet bola dňa 4.12.2015 realizovaná transakcia vo výške 500,- eur (č.l. 44). V ten istý deň bola žalovanému odovzdaná kniha splátok spoločnosti FINWAY SK, podľa ktorej pre veriteľa TELERVIS PLUS a.s. bola v rovnaký deň vybraná čiastka 5,- eur a pre spoločnosť FINWAY SK, s.r.o. bola vybraná čiastka 89,- eur. Žalovanému tak bola skutočne vyplatená len suma 406,- eur.“

Druhoinštančný súd sa plne stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, že zo strany veriteľa bola pri uzatváraní zmluvného vzťahu so žalovaným praktikovaná nekalá a neakceptovateľná obchodná praktika, keď v deň uzatvorenia zmluvy (4.12.2015) bol žalovaný v domácom prostredí navštívený

finančným agentom spoločnosti TELERVIS PLUS a.s., ako aj zástupkyňou spoločnosti FINWAY SK, s.r.o. a bez toho, aby mu bola ponúknutá možnosť voľby, bol nútený podrobiť sa nekalým obchodným praktikám oboch spoločností, keď mu v zmluve o spotrebiteľskom úvere bola naformulovaná klauzula, podľa ktorej mal potvrdiť žiadosť o prevod finančných prostriedkov na účet, ktorý patrilo obchodnej spoločnosti FINWAY SK s.r.o., ktorá sa ale v texte zmluvy vôbec nespomína. Zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere nijako nevyplýva ani to, že by jej súčasťou mal byť aj ďalší zmluvný vzťah, na základe ktorého by mali byť finančné prostriedky poskytnuté inému subjektu ako žalovanému. Preto uvedenie čísla účtu FINWAY SK, s.r.o. do žiadosti o prevod finančných prostriedkov len potvrdzuje, že sa jedná o nekalú obchodnú praktiku s úmyslom obísť právny predpis, ktorý vylučuje poskytnutie finančných prostriedkov v hotovosti. Konanie žalobcu je v rozpore s dobrými mravmi a vykazuje znaky nekalosti aj v tom, že žalovaného pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere neoboznámil s tým, že peniaze budú poskytnuté na účet inej spoločnosti, ktorej bude musieť platiť odplatu a nedal mu ani na výber, či s takouto možnosťou poskytnutia úveru súhlasí.“

Zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 31.10.2014 vyplýva, že žalovaným mali byť finančné prostriedky poskytnuté na základe tejto zmluvy prevedené bezhotovostne na účet K.. Predmetný účet patrí spoločnosti FINWAY SK, s.r.o., čo v konaní táto spoločnosť aj sama potvrdila (č.l. 48).

Neobstojí argument žalobcu, že pri uzatváraní zmluvy o poskytovaní finančných služieb išlo o aktivity finančného agenta, o ktorých žalobca nemá vedomosť a nemá na nich ani dosah, keďže je zrejmé, že postup, kedy je zmluva o poskytovaní finančných služieb so spoločnosťou FINWAY SK, s.r.o. uzatváraná súčasne so zmluvou o spotrebiteľskom úvere uzatváranou so žalobcom, nie je ojedinelý. Všetko nasvedčuje tomu, že ide len o sofistikovaný spôsob žalobcu získať prostredníctvom tretej, naoko so žalobcom nijako neprepojenej spoločnosti od dlžníka - spotrebiteľa ďalšie peňažné plnenie (v tomto prípade 412 Eur, teda viac ako 50 % sumy istiny úveru!!!), ktorým sa neúmerne navyšuje jeho dlh, čo nepochybne nesie znaky nekalej obchodnej praktiky žalobcu. Je preto plne opodstatnené vyhodnotenie zmluvy o poskytovaní finančných služieb za neplatnú v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka nakoľko táto obchádza zákon č. 129/2010 Z.z., keďže odplata za finančné služby nevstupuje do výpočtu RPMN, nie je zahrnutá do celkových nákladov dlžníka. Z uvedeného dôvodu je správne aj konštatovanie súdu prvej inštancie o absencii správneho údaja RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

Spravodlivému usporiadaniu vecí a naplneniu cieľa účinnej ochrany spotrebiteľa zodpovedá taký postup, že aj úhrady, ktorými mala byť splácaná odmena v zmysle zmluvy o poskytovaní finančných služieb je potrebné započítať na úhradu dlhu žalovaných zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Za daného stavu odvolací súd rozsudok v zamietavom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

6. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. V konaní boli v plnom rozsahu úspešní žalovaní, preto im vznikol nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči neúspešnému žalobcovi. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

7. Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.